

Πρὸς τὸν ἱππότην Κίριον Θεόδωρον Μοντισελίην.

εἰς Νεάπολιν.

Κύριε Ἴππота

Μεγάλως συνεκινήθη ἐπὶ τῇ εὐγενείᾳ, ἣν οἱ κάτοικοι τοῦ Βρεντεσίου ἐπέδειξαν πρὸς με ἀποστειλαντές μοι τὰ βιβλία, ὧν ὑμεῖς εἴσθε ὁ συγγραφεὺς. Εὐαρεστήθητε νὰ ἐκφράσητε πρὸς αὐτοὺς τὰς θερμὰς μου εὐχαριστίας, καὶ διαβεβαιώσατε ὅτι θὰ ἐνθυμῶμαι πάντοτε μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως τὸν χρόνον, ὃν διῆλθον παρ' αὐτοῖς κατὰ τὴν ἐκείθεν διάβασίν μου.

Μετ' ἰδιαζούσης εὐνοίας ἔσομαι πάντοτε ἀφωσιωμένος ὑμῖν.

ΘΕΩΝ

Ἐν Ναυπλίῳ 23 Ἀπριλίου 1833.

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων ἐπισήμων ἀνδρῶν, ὧν πατρὶς ἐγένετο τὸ Βρεντέσιον ἐπὶ Ῥωμαίων, μνημονεύονται καὶ ἕτεροι ἄνδρες μεταγενεστέρως ἐνταῦθα γεννηθέντες· τοιοῦτοι δὲ εἶνε ὁ Ῥογήρος δὲ Φλώρ (1280—1307), ὁ ὁποῖος ἐπὶ κεφαλῆς Καταλανῶν, Ἀραγωνίων καὶ Ἀλμογαθάρων ὡς ἀντιναύαρχος τῆς Σικελίας προσελήφθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν Ἀνδρονίκου Β' τῷ 1302. Βρεντεσίνος δὲ ὡσαύτως ἠμυλογεῖται ὁ ναύαρχος Γουλιέλμου Β' τῆς Σικελίας, Μαργαριτώνης, ὁ πολλάκις μνημονουόμενος ἐν τῇ Βυζαντινῇ ἱστορίᾳ, ἰδίᾳ δὲ ἐν τῇ πολιορκίᾳ Θεσσαλονίκης (1185). Βρεντεσίνος δὲ ὑπῆρξε καὶ ὁ ἐπίσκοπος Βρεντεσίου Ἀννίβας δὲ Λέων (1797 ἐπ.), ὁ ἀσχοληθεὶς εἰς διαλευκάνειν τῶν περὶ τοῦ Πακουβίου ἱστορουμένων, καὶ ἄλλας συγγραφὰς ἐκδοῦς, κληροδοτήσας δὲ μετὰ θάνατον εἰς τὴν πόλιν τοῦ Βρεντεσίου τὴν βιβλιοθήκην αὐτοῦ.

Τὸ ἔμβλημα τῆς πόλεως τοῦ Βρεντεσίου εἶνε ἐλαφόκρανον, ἐφ' οὗ μεταξὺ τῶν κεράτων ὑψοῦνται δύο στῆλαι ἀνέχουσαι στέμμα.

Περὶ τοῦ Βρεντεσίου ἔγραψαν ἱκανοὶ μέχρι τοῦδε, ἰδίως τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν τῆς πόλεως πραγματευθέντες· εἰς τῶν σπουδαιότερων δὲ εἶνε ὁ Andrea Della Monaca ἱερεὺς καρμηλῆτης Memoria storica dell' antichissima e fedelissima città di Brindisi (1674). Ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Βρεντεσίου Annibale de Leo, ὃν ἐμνημονεύσαμεν, ἀφήκεν ἀνέκδοτον ἱστορίαν τῆς πόλεως sull' antichissima e fedelissima città di Brindisi e suo celebre porto· καθὼς καὶ μελέτην ἀξίαν δι' ἡμᾶς ἀνέκδοτον memorie brindisine e rito greco εὐρισκομένην ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ Βρεντεσίου. Τελευταῖος δὲ περὶ τῆς πόλεως ἔγραψεν ὁ Ferrando Ascoli (La storia di Brindisi scritta da un marino. Rimini 1886. Σελίδες 526 εἰς 160ν.) ὅστις καὶ μνημονεῖ τούς πρό αὐτοῦ γράψαντας.

Α. ΜΗΝΙΑΡΑΚΗΣ.

ΦΡΟΜΩΝ ΚΑΙ ΡΙΣΛΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Μετάφρασις Χ. Ἀννίνου

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἦτο νέος ὑψηλός, λεπτοφυής, ὠχρός, κομψὸς τὸ ἦθος. Ὀρφανὸς ἀπομεινας πατρὸς καὶ μητρὸς, ἀνατραφεὶς παρὰ τοῦ θείου του κ. Φρομῶν ἦτο προωρισμένος νὰ διαδεχθῇ αὐτὸν εἰς τὸ ἐμπόριον, πιθανῶς δὲ καὶ νὰ καταστῇ σύζυγος τῆς Κλαίρης. Διὰ τὸ ἔτοιμον αὐτὸ μέλλον δὲν ἠσθάνετο μέγαν ἐνθουσιασμόν. Ἐν πρώτοις τὸ ἐμπόριον δὲν τὸν εὐηρέσκει. Ὡς πρὸς δὲ τὴν ἐξαδέλφην του, ὑπῆρχε μεταξύ των ἡ ἀφελῆς οἰκειότης ἡ ἀπορρέουσα ἐκ τῆς κοινῆς ἀνατροφῆς, ἡ ἐκ τῆς ἐξῆως ἀποκτηθεῖσα ἐμπιστοσύνη, ἀλλ' οὐδὲν πλέον οὐδὲν ἔλαττον ἐκ μέρους του.

Ἀπέναντι τῆς Σιδωνίας τὸν ἀντιὸν ἠσθάνετο στενοχωρίαν τινά, συστολήν, ἐνταυτῷ δὲ καὶ ἐπιθυμίαν ὅπως ἐπιδειχθῇ. Ἐκέκτητο αὐτὴ τὴν ἐπίπλαστον καὶ ἀνειμένην ὀπωσοῦν ἐκείνην χάριν, ἥτις φυσικῶς ἤρρεσκεν εἰς τὸν φιλόκομφον χαρακτῆρά του, καὶ δὲν παρῆλθε πολὺς καιρὸς ὅτε ἐνόησε τὴν ἐντύπωσιν ἣν ἐπ' αὐτοῦ παρῆγεν.

Ὅσακις αἱ δύο νεάνιδες περιεπάτουσαν εἰς τὸν κῆπον, πάντοτε πρώτη ἡ Σιδωνία ἀνελογίζετο τὴν ὥραν τῆς ἀφίξεως τῆς ἐκ Παρισίων ἀμαξοστοιχίας. Μετέβαινον ἁμῶν παρὰ τὴν κιγκλίδαν καὶ παρετήρουσαν τοὺς ἐπιβάτας, τὸ πρῶτον δὲ βλέμμα τοῦ Γεωργίου ἀπηυθύνετο πρὸς τὴν δεσποινίδα Σέβη, ἥτις ἴστατο ὀλίγον τι ὀπίσθεν τῆς φίλης τῆς ἀλλὰ μὲ τὸ ἦθος καὶ τὴν στάσιν ἐκείνην, ἥτις προκαλεῖ ἀμέσως τὴν προσοχὴν. Ἡ τοιαύτη μεταξὺ των συμπεριφορὰ διήρκεσεν ἐπὶ τινα χρόνον. Δὲν συνωμίλουσαν ἐρωτικῶς, ἀλλ' οἱ λόγοι αὐτῶν πάντες καὶ τὰ μειδιάματα ἅτινα ἀντήλλασσον ἦσαν πλήρη ὁμολογιῶν καὶ ἀποσιωπήσεων.

Μίαν θερινὴν ἑσπέραν, συννεφώδη, ἐνῷ ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο βαρεῖα, αἱ δύο φίλαι ἠγέρθησαν ἐκ τῆς τραπέζης εὐθὺς μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ περιεπάτουσαν εἰς τὸν κῆπον, ὁ δὲ Γεώργιος μετέβη πρὸς συνάντησίν των. Συνωμίλουσαν καὶ οἱ τρεῖς ἀδιαφόρως καὶ οἱ μικροὶ χάλικες ἐτριζον ὑπὸ τὸ βράδῳ αὐτῶν βῆμα, ὅτε ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Φρομῶν προσεκάλεσε τὴν Κλαίρην ἐκ τῆς ἐπαύλεως. Ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Σιδωνία ἔμειναν μόνοι. Ἐξηκολούθησαν νὰ βαδίζωσιν εἰς τὴν δειροστοιχίαν ὀδηγούμενοι ἐκ τῆς ἀορίστου λευκότητος τῆς ἄμμου, χωρὶς νὰ ὀμιλῶσιν οὐδέ νὰ πλησιάζωσι πρὸς ἀλλήλους.

Χλιαρὸς ἄνεμος ἐτάρασσε τὰ δένδρα. Ἡ δεξαμένη συνταρασσομένη ἐπληττεν ἡρέμα μὲ τὰ κύματά της τὰς ἀψίδας τῆς μικρᾶς γεφύρας, αἱ

δὲ ἀκακίαι καὶ αἱ φιλύραι, ὧν τ' ἄνθη ἀφαρ-
παζόμενα περιεδινούντο, ἠρωμάτιζον τὸν ἠλε-
κτρισμένον αἰθέρα. . . Συνησθάνοντο ὅτι εὐρί-
σκοντο ἐντὸς ἀτμοσφαιρας θυελλώδους, κραδαι-
νομένης, διαπεραστικῆς. Εἰς τὸ βάθος τῶν τε-
ταραγμένων ὀφθαλμῶν τῶν παρήρχοντο ἀστρα-
παὶ θερμῆς ζωηραὶ, ὡς αἱ φλογίζουσαι κατ' ἐ-
κείνην τὴν στιγμὴν τὴν ἐσχάτην τοῦ ὀρίζοντος.

— ὦ, τί ὠραῖαι πυγολαμπίδες! . . εἶπεν ἡ
νεανίς, ἦν ἡ σιγὴ ἡ διακοπτομένη ὑπὸ τῶν
μυστηριωδῶν κρότων ἐτάρασεν.

Ἐπὶ τῆς χλόης μικραὶ πρασινωπαὶ πυγολαμ-
πίδες πνευστιῶσαι ἔλαμπον. Ἐκυψεν ὅπως συλ-
λάβῃ μίαν ἐξ αὐτῶν καὶ τὴν ἀποθέσῃ ἐπὶ τῆς
χειροκτιοφόρου παλάμης της. Ἐκεῖνος προσελ-
θὼν ἐγονυπέτησε πλησίον της, κεκλιμένοι δὲ ἀμ-
φότεροι μέχρι τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους ἐνῶ
αἱ κόμαι καὶ αἱ παρειαὶ τῶν προσεψάουοντο,
προσέβλεψαν πρὸς στιγμὴν ἀλλήλους ὑπὸ τὴν
λάμπιν τῶν πυγολαμπίδων. Πόσον παράδοξος
καὶ θελκτικὴ ἐφάνη αὐτῶ ὑπὸ τὴν πρασινωπὴν
ἀντανάκλασιν τὴν ἀνερχομένην μέχρι τῆς κε-
κυρῆς μορφῆς της καὶ ἐξατμιζομένην ἐντὸς
τοῦ λεπτοῦ δικτύου τῆς κυματοέσεως κόμης
της! . . . Εἶχε περιβάλλῃ τὴν ὀσφύν της διὰ τοῦ
ἐνὸς βραχίονος, αἶφνης δὲ αἰσθανόμενος ὅτι ἐκει-
νη τὸ ὑπέμενε, τὴν ἐσφιγξεν εἰς τὸ στήθος του
ἐπὶ μακρόν, παραφόρος.

— Τί ζητεῖτε; ἠρώτησεν ἡ Κλαίρη ὀρθία ἐν
τῇ σκιᾷ ὀπισθῆν τῶν.

Συγκεινημένος, πτοηθεὶς, ἀναυδος ὁ Γεώρ-
γιος ἔτρεμε τόσο σφοδρῶς ὥστε δὲν ἠδύνατο ν'
ἀπαντήσῃ. Ἡ Σιδωνία ἀπεναντίας ἠγέρθη μετ'
ἄκρας ἀταραξίας καὶ εἶπε διευθετοῦσα τὴν
ἐσθῆτά της:

— Πυγολαμπίδες εἶνε. . . Κύτταξε πόσαι εἶνε
ἀπόψε! . . Καὶ πῶς λάμπουν!

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔλαμπον ἐπίσης μετ'
ἀσυνήθους λάμψεως.

— Ἐξ αἰτίας βεβαίως τῆς θυέλλης. . ἐψιθύ-
ρισεν ὁ Γεώργιος εἰσέτι φρικῶν.

Καὶ τῶ ὄντι ἡ θυέλλα προσήγγιζεν. Ἐκ δια-
λειμμάτων σφοδροὶ ἀνεμοστρόβιλοι ἐκ φύλλων
καὶ κόνεως διέτρεχον ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς δεν-
δροστοιχίας. Περιπάτησαν ἀκόμη ἐπ' ὀλίγον,
ἔπειτα εἰσῆλθον καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὴν αἴθουσαν.
Αἱ νεανίδες ἀνέλαβον τὸ ἐργόχειρόν των, ὁ Γεώρ-
γιος προσεπάθησε ν' ἀναγνώσῃ μίαν ἐφημερίδα,
ἐνῶ ἡ κυρία Φρομῶν ἐστίλθωνε τὰ δακτυλιδιά
της καὶ ὁ κ. Γαρδινὸς μετὰ τοῦ γαμβροῦ του
ἐπαίζον εἰς τὸ ἐν τῶ παρακειμένῳ δωματίῳ
σφαριστήριον.

Ἡ ἐσπέρα ἐκείνη ἐφάνη μακροτάτη εἰς τὴν
Σιδωνίαν. Ἐνα μόνον εἶχε πόθον, νὰ εὐρεθῇ
μόνη καὶ ν' ἀφεθῇ ἐλευθέρα εἰς τὰς σκέψεις της.

Ἄτε δ' εὐρέθη ἐν τῇ σιγῇ τοῦ μικροῦ θαλά-

μου της, ἀφοῦ ἔσβεσε τὸ φῶς τὸ ταράσσον τὰ
ὄνειρα ὡς φωτίζον λίαν ζωηρῶς τὴν πραγματι-
κότητα, πόσα σχέδια ἀνέπλασεν, ὑφ' οἷας ἐκυ-
ριεύθη παραφορᾶς ἀγαλλιάσεως! Ὁ Γεώργιος
τὴν ἠγάπα, ὁ Γεώργιος Φρομῶν, ὁ κληρονόμος
τοῦ ἐργοστασίου! . . Θὰ τὴν ἐνυμφεῖτο, θὰ ἐγί-
νετο πλουσία! . . Διότι εἰς τὴν αἰσχροκερδῆ ἐκεί-
νην ψυχὴν ὁ πρῶτος ἀσπασμὸς τοῦ ἔρωτος ἐξή-
γειρε μόνον ιδέας φιλοδοξίας καὶ πολυτελείας.

Ὅπως πεισθῆ ἔτι μᾶλλον ὅτι ὁ ἐραστής της
ἦτο εἰλικρινής, προσεπάθει ν' ἀναπολήσῃ καὶ
τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τῆς ἐν τῷ κήπῳ
σκηνῆς, τὴν ἐκφρασίαν τῶν ὀφθαλμῶν του, τὴν
ζέσιν μεθ' ἧς τὴν ἐνηγκλίσθη, τοὺς ὄρκους οὓς
ἐψιθύρισαν στόμα πρὸς στόμα ὑπὸ τὸ ἀτμῶδες
φῶς τῶν πυγολαμπίδων, ὅπερ ἀπὸ τῆς ἐπισήμου
στιγμῆς ἐκείνης παρέμενε διαρκῶς εἰς τὴν καρ-
διάν της.

— ὦ, αἱ πυγολαμπίδες τοῦ Σαβινὸ!

Δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἐσπινθήριζον ὡς ἀστέρες
πρὸ τῶν κεκλεισμένων ὀφθαλμῶν της. Ἡτο
πλήρης ἐξ αὐτῶν ὁ κήπος μέχρι τῶν ζοφερω-
τάτων αὐτοῦ ἐσχατιῶν. Ἀπετέλουν φωτεινὰ
συμπλέγματα ἐπὶ τῶν πρασιῶν ἐπὶ τῶν δέν-
δρων, ἐπὶ τῶν λοχυμῶν. Ἡ λεπτὴ ἄμμος τῶν
δενδροστοιχιῶν, τὸ ὕδωρ τῆς δεξαμενῆς ἐφω-
τοβόλουν ἐκ πρασίνων σπινθήρων. πάντα δὲ
ὄμοι τὰ μικροσκοπικὰ ἐκεῖνα φῶτα ἀπετέλουν
οἰονεὶ ἐορτάσιμον λυγνοκαίαν, δι' ἧς τὸ Σαβινὸ
περιεβάλλετο πρὸς τιμὴν της, πανηγυρίζον τὴν
μνηστείαν τοῦ Γεωργίου καὶ τῆς Σιδωνίας! . .

Ὅτε τὴν ἐπαύριον ἐξηγέρθη, τὸ σχέδιόν της
ἦτο ἤδη κατηρτισμένον. Ὁ Γεώργιος τὴν ἠγά-
πα ἦτο βέβαιον. Διελογίζετο ἄρα γε νὰ τὴν
νυμφεῖθῃ; Ὁχι, βεβαίως, τὸ ἐγίνωσκε καλῶς
αὐτὸ ἡ πονηρά! Πλὴν τὸ τοιοῦτο δὲν τὴν ἐ-
πτόει. Ἡσθάνετο ἐπαρκῆ δύναμιν ὅπως δαμά-
σῃ τὴν παιδικὴν ψυχὴν του, τὴν ἀσθενῆ ἄμα
καὶ περιπαθῆ. Ἄλλο τι δὲν εἶχε νὰ πράξῃ
εἰμὴ νὰ τοῦ ἀντιστῇ καὶ τοῦτο ἐπραξεν.

Ἐπὶ τινος ἡμέρας, ἐφάνη ψυχρὰ, ἀδιάφορος,
ἐκουσίως τυφλὴ καὶ ἐπιλήσιμον. Ἡθελεν αὐτὸς
νὰ τῇ ὁμιλήσῃ, νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν εὐδαιμόνα
στιγμὴν, πλὴν ἐκείνη τὸν ἀπέφευγε, παρενθέ-
τουσα πάντοτε κάποιον μεταξὺ αὐτῆς καὶ ἐκείνου.

Τότε ὁ Γεώργιος τῆς ἔγραψε.

Ἐφερεν ὁ ἴδιος τὰς ἐπιστολάς καὶ τὰς ἐνα-
πέθετεν εἰς τὸ κοίλωμα βράχου κεκλιμένου παρὰ
πηγὴν διαχυθῆ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κήπου καὶ
καλούμενον «Τὸ φάσμα», στεγαζόμενον δὲ ὑπὸ
ἀχυρίνης στέγης.

Ἡ Σιδωνία ἠρέσκετο λίαν εἰς τὴν τοιαύτην
μέθοδον. Καθ' ἐσπέραν ὄφειλε νὰ ψευστῇ ἐφευ-
ρίσκουσα πρόφασιν τινὰ οἷαν δῆποτε ὅπως μετα-
βῇ εἰς τὸ «Φάσμα» μόνη. Ἡ σκιὰ τῶν δένδρων
τὸ σοβαρὸν μεγάλειον τῆς νυκτὸς, ὁ δρόμος, ἡ

συγκίνησις ἔλαμον τὴν καρδίαν τῆς νὰ πάλῃ εὐφροσύνας. Εὗρισκε τὴν ἐπιστολὴν διάβροχον ἐκ τῆς δρόσου καὶ τοῦ παγεροῦ ψύχους τῆς πηγῆς, τόσον δὲ λευκάζουσιν ὑπὸ τὴν λάμπῃ τῆς σελήνης, ὥστε τὴν ἀπέκρυπτε μετὰ σπουδῆς ἐκ φόβου μὴ φωραθῆ.

Ὅτε δὲ κατόπιν εὗρίσκειτο μόνη μεθ' ὁποίας χαρὰς τὴν ἦνοιγε καὶ ἀνεγίνωσκε τοὺς μαγικούς ἐκείνους χαρακτῆρας, τὰς ἐρωτικὰς φράσεις, ὧν αἱ λέξεις ἐμάρμαυρον περιβαλλόμεναι ὑπὸ κύκλων κυανῶν, κιτρίνων, ἀποθαμβούντων, ὡσανεὶ ἀνεγίνωσκε τὴν ἐπιστολὴν ὑπὸ τὴν ἔντασιν τοῦ φωτός τοῦ ἡλίου.

«Σὲ ἀγαπῶ . . . Ἀγάπα με . . .» Ἐγραφεν ὁ Γεώργιος παντοιοτρόπως.

Κατ' ἀρχὰς αὐτὴ δὲν ἀπήντησεν ὅτε ὁμοῦ κατόπιν ἐπέισθη, ὅτι ἐσαγηνεύθη, ὅτι ἦτο ἰδικός τῆς, ὅτι ἦτο ἀπελπισ ἐκ τῆς ψυχρότητός τῆς, ἐξεδήλωσε καθαρὰ τὸν σκοπὸν τῆς:

— Δὲν θὰ ἀγαπήσω ἄλλον εἰμὴ τὸν σύζυγόν μου, εἶπεν.

Ἄ! ἦτο ἤδη γυνὴ ἡ μικρὰ ἐκείνη Σέβη.

Ε'.

Τέλος τῆς ἱστορίας τῆς μικρᾶς Σέβης.

Ἐν τούτοις ἔφθασεν ὁ Σεπτέμβριος.

Χάριν τῆς θήρας εἶχον ἤδη συναχθῆ εἰς τὴν ἔπαυλιν πολυάριθμος ὀμηγύρις, θορυβώδης, χυδαία. Οἱ συνηγμένοι ἐκεῖ πλοῦσιοι ἄστοι παρεκάθηντο εἰς γέφυρα μακρὸν διαρκούντα, καταβαλλόμενοι τέλος ἐκ τῆς κοπώσεως καὶ ἀποκοιμώμενοι ὡς ἀγρόται. Μετέβαινον ἐφ' ἀμάξης πρὸς ὑπάντησιν τῶν θηρευτῶν εἰς τὰς ἡδὴ παγεράς ὁδοὺς κατὰ τὸ φθινοπωρινὸν λυκόφως. Ἡ ὀμίχλη ἀνῆρχετο ἐκ τῶν θερισμένων ἀγρῶν, ἐνῶ δὲ τὰ ἀγριμαῖα ζῶα διέτρεχον τὰς αὐλάκας ἐπτοημένα μετὰ πεφοβισμένων κραυγῶν, ἡ νύξ ἐφαίνετο ἐξερχομένη οἰονεὶ ἐξ ὄλων τῶν δένδρων, ὧν οἱ σκιεροὶ ὄγκοι ἐμεγεθύνοντο ἐπιδεικνύμενοι εἰς τὴν πεδιάδα.

Ἀνῆπτον τοὺς φανούς τοῦ ὀχήματος, καὶ με τοὺς πόδας θερμῶς προφυλασσομένους ὑπὸ τῶν ἐκτυλισσομένων σκεπασμάτων ἐπανήρχοντο ἐν τάχει, ἐνῶ ὁ ψυχρὸς ἀνεμὸς ἐμάστιζε τὸ πρόσωπόν των. Ἡ αἴθουσα λαμπρῶς φωτιζομένη ἐπληροῦτο τότε ὑπὸ τύρβης καὶ γελώτων.

Ἡ Κλαίρη Φρομῶν, πλήττουσα ἕνεκα τῆς χυδαιότητος τῆς ὀμηγύρεως ἔμενε σιγηλή. Ἡ Σιδωνία ἀπεναντίας διέπρεπεν ἔκλαμπρος. Ὁ δρόμος ἐνεψύχου τὴν ὠχρὰν αὐτῆς χροίαν καὶ τοὺς παρσινοὺς ὀφθαλμούς τῆς. Ἐγίνωσκε νὰ γελᾷ, ἦτο νοήμων πέραν ἴσως τοῦ δέοντος καὶ διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐπαύλει ἐφαίνετο ἡ μόνη παροῦσα γυνή. Ἡ ἐπιτυχία τῆς συνετέλεσε νὰ μεθυσθῆ ὀλοτελῶς ὁ Γεώργιος· πλὴν ὅσον ἐκεῖνος προέβαινε, τόσον αὐτὴ ἐφαίνετο ἐπιφυλακτική. Ἐκτοτε ἀπεφάσισε νὰ γείνη σύζυγός τῆς. Ὄρκισθη

καθ' ἑαυτὸν μὲ τὰς ὑπερβολικὰς διαβεβαιώσεις τῶν ἀσθενῶν χαρακτῆρων, οἵτινες πάντοτε καταπολεμοῦσιν ἐκ τῶν προτέρων τὰς ἀντιρρήσεις, πρὸ τῶν ὑποίων γινώσκουσιν ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ ὑποκύψωσιν.

Ἐπῆρξεν αὕτη διὰ τὴν μικρὰν Σέβη ἡ ὠραιότερα στιγμή τῆς ζωῆς τῆς. Καὶ ἐκτός παντὸς φιλοδόξου σκοποῦ ἡ φιλάρεσκος καὶ κρυφίνοὺς φύσις τῆς εὗρισκεν ἀλλόκοτον θέλημα εἰς τὴν ἐρωτικὴν ἐκείνην πλεκτάνην, μυστηριωδῶς διεξαγομένην ἐν τῷ μέσῳ συμποσίων καὶ ἑορτῶν.

Οὐδεὶς ἐκ τῶν περὶ αὐτοὺς ὑπόπτει τι. Ἡ Κλαίρη διέτρεχε τὴν ὑγίαν καὶ θελκτικὴν περιόδον τῆς νεότητος καθ' ἣν τὸ πνεῦμα μηκέτι ἀναπτυχθὲν προσηλοῦται εἰς τὰ πράγματα ὅσα γινώσκει μετὰ τυφλῆς ἐμπιστοσύνης, μετὰ παντελοῦς ἀγνοίας τῶν προδοσιῶν καὶ τοῦ ψεύδους. Ὁ κ. Φρομῶν περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἐμερίμνα εἰμὴ περὶ τοῦ ἐμπορίου του. Ἡ σύζυγός του ἐκαθάριζε φρενιτιωδῶς τὰ τιμαλφῆ κοσμήματα. Μόνος ὁ γέρον Γαρδινοῦ καὶ οἱ μικροὶ καὶ ὡς τρυπάναι ὄζεις ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ἐπίφοβοι, ἀλλ' ἡ Σιδωνία τὸν ἔτερε καὶ ἂν ἀκόμη ἤθελεν ἀνακαλύψῃ τι, δὲν ἦτο ἄνθρωπος ἰκανὸς νὰ παρεμποδίσῃ τὸ μέλλον τῆς.

Ἡ Σιδωνία ἐθριάμβευεν, ὅτε αἰφνίδιος καὶ ἀπροσδόκητος καταστροφή ἐπῆλθε νὰ ἐκμηδενίσῃ τὰς ἐλπίδας τῆς.

Μίαν πρωΐαν Κυριακῆς κατὰ τὴν ἐπιστροφήν ἐκ θηρευτικῆς ἐνέδρας ἐκόμισαν τὸν κύριον Φρομῶν θανασίμως τετραυματισμένον. Βολὴ ὄπλου διευθυνομένη κατὰ δορκάδος εὔρεν αὐτὸν παρὰ τὸν μῆνιγγα. Ἡ ἔπαυλις ἐγένετο ἀνάστατος.

Πάντες οἱ κυνηγοί, μεταξύ δὲ αὐτῶν καὶ ὁ ἄγνωστος ἀδέξιος ἀνεχώρησαν ἐν σπουδῇ εἰς Παρισίους. Ἡ Κλαίρη ἔκφρων ἐκ τῆς ὀδύνης εἰσῆλθεν εἰς τὸν θαλάμον ὅπου ὁ πατήρ τῆς ἐψυχορράγει καὶ δὲν ἐξῆλθε πλέον, ὁ δὲ Ἴρισερ πληροφορηθεὶς περὶ τοῦ δυστυχήματος, μετέβη ἐν τάχει καὶ παρέλαβε τὴν Σιδωνίαν.

Τὴν προτεραιάν τῆς ἀναχωρήσεως ἔσχε μετὰ τοῦ Γεωργίου ὑστάτην συνέντευξιν εἰς τὸ «Φάσμα» συνέντευξιν ἀποχαιρετισμοῦ λαθραίαν καὶ πένθιμον, εἰς ἣν ἀπέδιδε σοβαρότητα ὁ ἐπικείμενος θάνατος. Ὄρκισθησαν ν' ἀγαπῶσιν ἀλλήλους διὰ παντός, καὶ συνεφώνησαν περὶ τοῦ μέρους εἰς ὃ ὄφειλον νὰ γράψωσι πρὸς ἀνταπόκρισιν. Εἶτα ἀπεχωρίσθησαν.

Θλιβερὰ ὑπῆρξεν ἡ ἐπάνοδος.

Βιαιῶς ἐπανήρχετο εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴν, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας τοῦ Ἴρισερ, δι' ὃν ὁ θάνατος τοῦ ἀγαπητοῦ προϊσταμένου του ἦτο ἀπώλεια ἀνεπανόρθωτος. Ἀφικομένη εἰς τὴν κατοικίαν τῆς ἐδέησε νὰ διηγηθῆ τὰ τῆς διαμονῆς τῆς μέχρι τῶν ἐσχά-

των λεπτομερειῶν, νὰ συνομιλῆ περὶ τῶν κατοίκων τῆς ἐπαύλεως, περὶ τῶν προσκεκλημένων, περὶ τῶν ἐορτῶν, περὶ τῶν γευμάτων, περὶ τοῦ τελευταίου δυστυχήματος. Οἷα καταδικηθῆς αὐτὴν, ἥτις προσηλωμένη αἰείποτε εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν λογισμόν εἶχεν ἀνάγκην σιγῆς καὶ μονώσεως! Πλὴν καὶ τοῦτο ἔτι δὲν ἦτο τὸ φοβερώτερον.

Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ὁ Φράντς ἐπανῆλθε καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν παλαιὰν θέσιν του, τὰ βλέμματά του δὲ ἄτινα τὴν ἀνεζήτουν, οἱ λόγοι του οἱ ἀπευθυνόμενοι πρὸς αὐτὴν μόνην, ἐφαίνοντο αὐτῇ ἀφορητῶς ἀπαιτητικοί.

Παρὰ τὴν δειλίαν αὐτοῦ καὶ τὴν δυσπιστίαν ὁ ἀτυχὴς νεανίας ἐφρόνει ὅτι ἐξήσκει τὸ δικαίωμα αὐτοῦ ὡς ἐραστῆς παραδεδεγμένος καὶ ἀνυπομονῶν, ἡ δὲ μικρὰ Σέβη ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ παραιτῆ τὰ ὄνειρά της διὰ ν' ἀπαντᾷ εἰς τὸν πιστωτὴν ἐκεῖνον ἀναβάλλουσα διαρκῶς τὴν ἐξόφλησιν.

Ἐπῆλθεν ἐν τούτοις ἡμέρα καθ' ἣν ἡ ἀοριεσία δὲν ἦτο πλέον δυνατὴ.

Εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ νυμφεῖθ τὸν Φράντς ὅτε αὐτὸς ἤθελεν ἀποκτήσῃ κοινωνικὴν θέσιν. Ἰδοὺ ἤδη ὅτι προσεφέρετο αὐτῷ θέσις μηχανικοῦ εἰς τ' ἀνθρακωρυχεῖα τῆς Κόμβης εἰς Μεσημβρίαν. Ἡ θέσις ἦτο ἐπαρκὴς δι' οἰκογένειαν ὀλιγαρχῆ.

Οὐδὲν ὑπῆρχε μέσον ὑποχωρήσεως.

Ἐπρεπε νὰ συγκατανεύσῃ ἢ νὰ εὕρῃ πρόφασιν τινα . . . Ἀλλὰ τίνα;

Κατὰ τὸν ἐπείγοντα ἐκεῖνον κίνδυνον ἀνελογίσθη τὴν Ποθητὴν. Καίτοι ἡ νεαρὰ χωλὴ οὐδέποτε εἶχεν ἀνακοινώσῃ αὐτῇ τι, ἐγίνωσκεν ὅμως ἡ Σιδωνία τὸν σφοδρὸν της πρὸς τὸν Φράντς ἔρωτα. Πρὸ πολλοῦ εἶχε μαντεύσῃ τὰ διατρέχοντα μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς φιλαρέσκου κόρης, κάτοπτρα διαυγῆ καὶ μεταβλητὰ ἀπεικονίζοντα πάντα τοὺς διαλογισμοὺς τῶν ἄλλων χωρὶς ν' ἀποκαλύπτωσι τοὺς ἰδικούς της. Ἴσως μάλιστα αὐτῇ ἡ ἰδέα ὅτι ἐτέρα γυνὴ ἡγάπα τὸν μνηστῆρά της κατέστησεν εἰς αὐτὴν τὸν ἔρωτα τοῦ Φράντς μᾶλλον ἀνεκτόν, ὅπως δὲ ἐγείρουσιν ἀγάλματα παρὰ τοὺς τάφους διὰ νὰ τοὺς καταστήσωσιν ἥττον πενθίμους, ἡ εὐειδῆς ὡχρὰ μορφή τῆς Ποθητῆς εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ ὅσον ζοφεροῦ ἐκεῖνου μέλλοντος συνετέλει ὥστε νὰ τῇ φαίνεται ἥττον ἀπαίσιον.

Κατ' ἐκείνην δὲ τὴν στιγμὴν παρεῖχεν αὐτῇ ἐντίμον πρόφασιν καὶ εὐκόλον ὅπως ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεώς της.

— Ὅχι! ἄκουσε, μητέρα, εἶπεν ἡμέραν τινα πρὸς τὴν κυρίαν Σέβη, οὐδέποτε θὰ συγκαταθεθῶ νὰ γείνω ἀφορμὴ τῆς δυστυχίας μιᾶς φίλης μου ὡς αὐτὴν. Ὅθ' ἔχω τύψιν συνειδότος! Ἡ καυμένη ἡ Ποθητὴ! δὲν τὴν εἶδες τί ὄψιν ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπιστροφὴν μου καὶ πῶς

μὲ κυττάζει μὲ τρόπον τόσον ἰκετευτικόν; Ὅχι, δὲν θὰ τῆς προξενήσω ἐγὼ αὐτὴν τὴν θλίψιν, δὲν θὰ τῆς ἀρπάσω τὸν Φράντς!...

Καίπερ θαυμάζουσα τὴν ἀγαθὴν καρδίαν τῆς θυγατρὸς της ἡ κυρία Σέβη εὕρισκεν οὐχ ἥττον τὴν θυσίαν ὑπερβολικὴν καὶ προέβαλλεν ἀντιρρήσεις.

— Πρόσεξε, παιδί μου, ἔλεγε, δὲν εἴμεθα πλούσιοι . . . Σὺζυγοὶ ὡσὰν τὸν Φράντς δὲν εὕρισκονται καθ' ἡμέραν.

— Ἀδιὰφορον, δὲν θὰ νυμφεῖθῶ! ἐδήλωσε σαφῶς ἡ Σιδωνία, εὕρισκουσα δὲ τὴν πρόφασιν της καλὴν προσηλώθη εἰς αὐτὴν ἐπιμόνως. Οὐδὲν ἴσχυσε νὰ τὴν πείσῃ ὅπως μεταβάλλῃ γνώμην, οὐδὲ τὰ δάκρυα τοῦ Φράντς ὃν κατέθλιβεν ἡ ἄρνησις ἐκεῖνη ἡ περιβαλλομένη ὑπὸ ἀορίστων δικαιολογιῶν ἄς οὐδὲ κἂν ἤθελε νὰ τῷ ἐξηγήσωσιν, οὐδὲ αἱ ἰκεσίαι τοῦ Ρίσελρ πρὸς ὃν ἡ κυρία Σέβη ἐψιθύρισε ἐν ἄκρῃ μυστικότητι τοὺς λόγους τῆς θυγατρὸς της καὶ ὅστις ἀκουσίως ἐθαύμαζε τὴν τοιαύτην θυσίαν.

— Μὴ τὴν κατηγορῆς . . . εἶνε ἄγγελος!... ἔλεγε πρὸς τὸν ἀδελφόν του προσπαθῶν νὰ τὸν καθησυχάσῃ.

— ὦ, ναί, εἶνε ἄγγελος! ἔλεγε πρὸς ἐπικύρωσιν καὶ στεναζούσα ἡ κυρία Σέβη, εἰς τρόπον ὥστε ὁ τάλας προδοθεὶς ἐραστῆς δὲν εἶχεν οὔτε κἂν τὸ δικαίωμα νὰ παραπονεθῆ. Ἀπελπισθεὶς ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ ἐκ Παρισίων, ἐν τῇ μανίᾳ δὲ αὐτοῦ ν' ἀπομακρυνθῆ, ἐπειδὴ ἡ Κόμβη ἐφαίνετο αὐτῷ λίαν πλησίον κειμένη, ἐπεζήτησε καὶ ἐπέτυχε θέσιν ἐπιτηρητοῦ ἐν Ἰσμαηλίᾳ, εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ ἰσμοῦ τοῦ Σουέζ.

Ἀνεχώρησε μὴ μαθῶν τι ἢ μὴ θελήσας ν' ἀκούσῃ περὶ τοῦ ἔρωτος τῆς Ποθητῆς. Καὶ ὅμως ὅτε μετέβη νὰ τὴν ἀποχαιρετίσῃ ἡ ταλαίπωρος πάσχουσα ἤγειρε πρὸς αὐτὸν τοὺς ὠραίους δειλοὺς ὀφθαλμούς της, οἵτινες σαφῶς ἔλεγον:

«Ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ, ἀν' ἐκείνην δὲν σὲ ἀγαπᾷ...»

Ἄλλ' ὁ Φράντς Ρίσελρ ἠγνόει τὴν γλῶσσαν τῶν ὀφθαλμῶν ἐκείνων.

Εὐτυχῶς αἱ ψυχαὶ αἱ συνειθισμέναι νὰ πάσχωσιν ἔχουσιν ἀπέραντον τὴν ὑπομονήν. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ φίλου της ἡ νεαρὰ χωλὴ περικλείουσα ἐν τῇ ψυχῇ μικρὰν τινα ὅσιν πλάνης, ἣν εἶχε κληρονομήσῃ ἐκ τοῦ πατρὸς της καὶ ἣν καθίστα λεπτοτέραν ὁ γενναῖος χαρὰκτῆρ της, ἀνέλαβε θαρραλέως τὸ ἔργον της λέγουσα καθ' ἑαυτὴν:

— Ὅθ' τὸν ἀναμείνω.

Ἐκτοτε δὲ ἤνοιγε καθ' ὅλην αὐτῶν τὴν ἔκτασιν τὰς πτέρυγας τῶν πτηνῶν της, ὡς νὰ ἐπρόκειτο ταῦτα τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ν' ἀπέλθωσι πάντα εἰς Ἰσμαηλίαν τῆς Αἰγύπτου . . . Καὶ ἦτο τόσον μακρὰν!

Ἐκ Μασσαλίας πρὶν ἐπιβιβασθῆ ὁ νέος Ρί-

σπερ ἔγραψε πάλιν πρὸς τὴν Σιδωνίαν τελευταίαν ἐπιστολὴν κωμικὴν ἐνταυτῷ καὶ συγκινητικῇ, ἐν ἧ ἀναμιγνύων τοὺς τεχνικοὺς ὄρους μετὰ τῶν μᾶλλον σπαρακτικῶν ἀποχαιρετισμῶν ὁ ταλαίπωρος μηχανικὸς ἀνήγγελλεν ὅτι ἀνεχώρει ἐπιβαίνων ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου Σαχίβ «πλοίου μικτοῦ συστήματος, δυνάμει χιλίων πεντακοσίων ἵππων» ὡσανεὶ ἤλπιζεν ὅτι τόσον μέγας ἀριθμὸς ἵππων ἀτμομηχανῆς ἤθελεν ἐμπαιήσῃ ἐντύπωσιν εἰς τὴν ἀχάριστον ἐρωμένην του καὶ καταλίπη εἰς τὴν ψυχὴν της αἰώνιον ἔλεγχον. Ἄλλ' ἡ Σιδωνία περὶ ἄλλων ἐμερίμα.

Ἦρχιζε ν' ἀνησυχῆ διὰ τὴν σιωπὴν τοῦ Γεωργίου. Ἀπὸ τῆς ἐκ Σαβινὸν ἀναχωρήσεώς της ἀπαξ μόνον ἔμαθεν εἰδήσεις, ἔκτοτε δὲ οὐδέποτε πλέον. Εἰς πάσας τὰς ἐπιστολάς της οὐδεμίαν ἔλαβεν ἀπάντησιν. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἐγίνωσκε παρὰ τοῦ Ρίσελερ ὅτι ὁ Γεώργιος ἦτο λίαν ἀπησπολημένος καὶ ὅτι ἐνεκα τοῦ θανάτου τοῦ θεοῦ του καταλιπόντος αὐτῷ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐργοστασίου εἶχεν ἀνκλάβῃ εὐθύνην ὑπερτέραν τῶν δυνάμεών του. Ἄλλὰ πάλιν νὰ μὴ γράψῃ λέξιν! . . .

Ἐκ τοῦ παραθύρου τοῦ μεσαναβάθρου, ὅπου εἶχεν ἀναλάβῃ καὶ αὐτὴς τὴν σιωπηλὴν στάθμευσιν, διότι εἶχε διενεργήσῃ νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ πλέον εἰς τὸ ἐργαστήριον τῆς δεσποινίδος Λέ Μίρ, ἡ μικρὰ Σέβη προσεπάθει νὰ διακρίνῃ τὸν ἐραστὴν της, ἔλλοχῶσα τὰς μεταβάσεις του εἰς τὰς αὐλάς, εἰς τὰ κτίρια, τὴν ἐσπέραν δὲ κατὰ τὴν ὥραν τῆς εἰς Σαβινὸν ἀναχωρήσεως τῆς ἀμαξοστοιχίας τὸν ἐβλεπεν ἀνερχόμενον εἰς τὴν ἀμαξάν καὶ μεταβαίνοντα πρὸς ἐντάμωσιν τῆς θείας καὶ τῆς ἐξαδέλφης του, αἵτινες διήνυον τοὺς πρώτους μῆνας τοῦ πένθους των παρὰ τῷ πάπῳ εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Πάντα ταῦτα τὴν ἐτάρασσον, τὴν ἐπτόουν· πρὸ πάντων δὲ ἡ γειννίασις τοῦ ἐργοστασίου καθίστα τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ Γεωργίου ἐτι μᾶλλον αἰσθητήν. Νὰ συλλογίζεσθαι ὅτι ἤρκει νὰ κράξῃ ὅπως οὖν μεγαλοφῶνως διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ στραφῇ πρὸς αὐτήν! Νὰ συλλογίζεσθαι ὅτι εἰς τοῖχος μόνος τοὺς διεχώριζε! Καὶ ἐν τούτοις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εὐρίσκοντο πολὺ μακρὰν ἀλλήλων!

Ἐνθυμεῖσθαι, μικρὰ Σέβη, τὴν μελαγχολικὴν ἐκείνην τὴν χειμῶνα ἐσπέραν ὅτε ὁ ἀγαθὸς Ρίσελερ εἰσῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν τῶν γονέων σου μὲ ἔκφρασιν μορφῆς ἀσυνήθη λέγων: »Σπουδαῖαι εἰδήσεις!»;

Καὶ ἦσαν τῷ ὄντι σπουδαῖαι αἱ εἰδήσεις, ἃς ἐκόμιζεν.

Ὁ Γεώργιος Φρομὼν εἶχεν ἀνακοινώσῃ αὐτῷ πρὸ μικροῦ ὅτι συμφῶνως πρὸς τὰς τελευταίας θελήσεις τοῦ θεοῦ του ἐμελλε νὰ νυμφευθῇ τὴν ἐξαδέλφην του Κλαίρην καὶ ὅτι ὀριστικῶς μὴ

δυνάμενος νὰ διευθυνῇ μόνος τὸ ἐργοστάσιον, ἀπεφάσισε νὰ παραλάβῃ αὐτὸν ὡς συνέταιρον, ἀποδίδων εἰς τὸν ἐμπορικὸν οἶκον τὴν ἐπωνυμίαν Φρομὼν καὶ Ρίσελερ.

Πῶς κατῴρθωσες τότε, μικρὰ Σέβη, νὰ τηρήσῃς τὴν ἀπαθειάν σου μακθάνουσα ὅτι τὸ ἐργοστάσιον ἐμελλε νὰ σοῦ διαφύγῃ καὶ ὅτι ἄλλη γυνὴ ἐλάβανε τὴν θέσιν σου; Ὅποιά ἀπαίσιος ἐσπέρα! Ἡ κυρία Σέβη ἐπιδιώρθου ἀσπρόρουχα παρὰ τὴν τράπεζαν. Ὁ κύριος Σέβης ἀπεξήραινε παρὰ τὸ πῦρ τῆς ἐστίας τὰ ἐνδύματά του διάβροχα ἐξ αἰτίας μακροῦ δρόμου ὑπὸ τὴν βροχὴν. Τί ἄθλιον ἐνδιαίτημα πλήρες μελαγχολίας καὶ πλήξεως! Ἡ λυχνία ἐφεγγεν ἀσθενῶς. Τὸ ταχέως λήξαν δειπνὸν εἶχε καταλίπη εἰς τὸ δωμάτιον ὁσμὴν πενιχρᾶς μαγειρικῆς. Καὶ ὁ Ρίσελερ ἐκείνος ὅστις ἐξάλλος ἐκ τῆς χαρᾶς ἐλάλει, ἐνεθουσία, ἐπλαττε σχέδια! . . .

Πάντα ταῦτα σοῦ ἐθλίβον τὴν καρδίαν, σοῦ καθίστων τὴν προδοσίαν φρικωδέστεραν διὰ τῆς παραβολῆς τοῦ πλοῦτου τοῦ ἐκφεύγοντος ἐκ τῆς τεταμένης χειρὸς σου πρὸς τὴν ἀχρεῖαν ἐκείνην μετριότητα, εἰς ἣν ἦσο καταδικασμένη νὰ ζήσῃς! . . .

Ἠσθένησε σοβαρῶς καὶ ἐπὶ μακρόν.

Κατάκοιτος ἐν τῇ κλίνῃ της, ὁσάκις αἱ ὕελοι τῶν παραθύρων ἐκρότου σείόμεναι ὀπισθεν τῶν παραπετασμάτων ἐνόμιζεν ἡ ταλαίπωρος ὅτι αἱ ἀμαξῆαι τοῦ γάμου τοῦ Γεωργίου διήρχοντο κάτω ἐκ τῆς ὁδοῦ. Καὶ τότε κατελαμβάνετο ὑπὸ νευρικῶν κρίσεων ἀφῶνων, ἀνεξήγητων, ὑπὸ πυρετοῦ ὀργῆς, ἐξ οὗ ἐφθινεν.

Τέλος ὁ χρόνος, ἡ νεότης, αἱ φροντίδες τῆς μητρὸς της, πρὸ πάντων δὲ αἱ τῆς Ποθητῆς, ἧτις ἐγίνωσκε νῦν τὴν ὑπὲρ αὐτῆς γενομένην θυσίαν ἐνίκησαν τὴν νόσον. Ἄλλ' ἡ Σιδωνία οὐχ' ἤττον διετέλεσεν ἐπὶ μακρόν χρόνον λίαν ἀδύνατος, καταβεβλημένη ὑπὸ θανασίμου μελαγχολίας, αἰσθανομένη ἐνίοτε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ θρηνησῇ καὶ καταλαμβανομένη ὡς ἐκ τούτου ὑπὸ νευρικῶν κλονισμῶν.

Ὅτε μὲν ἔλεγε νὰ ταξειδεύσῃ, νὰ φύγῃ ἐκ Παρισίων· ἄλλοτε δὲ ἐπεθύμει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τι μοναστήριον. Οἱ περὶ αὐτὴν ἐθλίβοντο· ἀνεζήτησαν τὴν αἰτίαν τῆς παραδόξου ταύτης καταστάσεως, ἧτις ἐνέβαλλεν αὐτοὺς εἰς ἀνησυχίαν περισσότερον ἢ ἡ νόσος, ὅτε αἰφνης ὠμολόγησεν εἰς τὴν μητέρα της τὸ ἀπόρητον τῆς θλίψεώς της.

Ἠγάπα τὸν πρεσβύτερον Ρίσελερ . . . Οὐδέποτε εἶχεν ἀποτολήμῃ νὰ τὸ εἶπῃ, πλὴν αὐτὸν ἡγάπα καὶ οὐχὶ τὸν Φράντζ.

(Ἔπεται συνέχεια)

Ἡ φίλια δύο γυναικῶν συνήθως συνάπτεται ἐκ κοινῆς ἔχθρας κατὰ τρίτης.